

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 5 (359)
Травень 2020

Адвентистский ВЕСТНИК

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

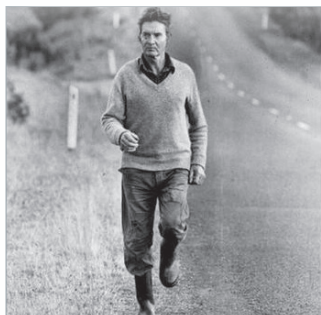
Улюблений ГРІХ

Шукайте перш за все
Царства Божого
і Його праведності,
а це все вам додасться.

Матв. 6:33

Наскільки істинне наше християнство? Чи впливає на його істинність кількість років у Церкві? Господь говорить: «Подивімося на твоє життя, як ти змінювався». Якщо ми справді пізнали Ісуса, то не можемо залишатися колишніми. Інколи нашу поведінку, нашу реакцію ми пояснюємо рисами характеру. Однак ті, хто зустрівся із Христом, стануть новими людьми, відродженими до святого життя. І ці зміни помітять всі. Господь сьогодні говорить, що треба залишити улюблений гріх. Головне – щоб ми цього захотіли. Приходьте до Бога, відкривайте своє серце, Він може вам допомогти, Він здатний вас пробачити й очистити.

2

А что, можно
было спать?

4

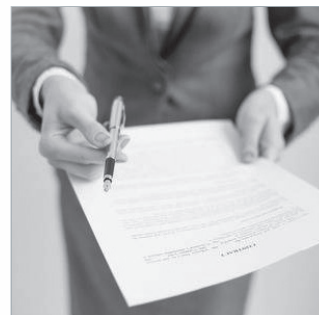
Ми виживемо,
якщо будемо
любити

7

Унылый дух

8

Формальный
обман

14

Улюблений ГРІХ

Кожен мріє досягти в житті більшого. Деякі речі стають нам такі близькі, що ми не готові від них відмовитися. Проте Господь бажає забрати з нашого життя все, що заважає нам духовно зростати.

Один літній чоловік, дізнавшись, що незабаром помре, виклав на папері свій жаль. Близько року він боровся з раком у клініці Клівленда, штат Огайо. Прибираючи палату після його смерті, під подушкою знайшли лист, написаний напередодні. Він починався зі слів: «Я дізнався...». «Я дізнався, що не можу змусити людей вас полюбити. Усе, що можна зробити, – це щиро дарувати людям свою любов, але немає жодних гарантій, що вони будуть готові відповісти вам взаємністю. Я дізнався, що довіра формується роками, а руйнується за секунди. Я дізнався, що матеріальні речі нічого не варті, і єдине, що має справжню цінність, – наш внутрішній світ, наші вчинки. Я дізнався, що один необдуманий вчинок може змусити вашу душу страждати все життя. Я дізнався, що, коли виходите з дому, ви повинні сказати близьким про свою любов до них, оскільки є ймовірність, що ви ніколи не побачите їх. Я дізнався, що потрібно навчитися прощати. Я дізнався, що мудрість приходить з роками. Мудрість – це результат наполегливої праці. Я дізнався: коли батьки говорять дитині, що її мрії нездійсненні або божевільні, то це призводить до саморуйнування. Я дізнався, що ті, кого ми любимо, іноді завдають нам болю. Я зрозумів, що не можна зустрічати людину за обкладинкою. Кожному потрібно давати другий шанс. Я дізнався, що незнайома людина може назавжди змінити ваше життя на краще. Я дізнався, що велика сума грошей на банківському рахунку ніколи не зробить вас людиною. Я зрозумів багато, але занадто пізно. Я дізнався, що часто був несправедливий і жорстокий. Я шкодую про багато що, але в мене не буде шансу почати все спочатку. Найголовніше, що я дізнався, – мені необхідне прощення».

Для нас є надія, у нашому житті ще багато що може змінитися, адже ми живі. Сьогодні важливо знати, що є ворог, який хоче вкрасти, убити та знищити, але є і Спаситель Ісус Христос, Котрий прийшов дати життя.

Ми не використовуємо Божі благословення

Чи пізнаємо ми Бога щодня, чи маємо «життя надміру»? Людина завжди бажає отримати щось більше. Апостол Петро писав, що нам, віруючим, від Його Божественної сили даровано все необхідне для життя в матеріальному плані, а також для духовності та благочестя (див. 2 Пет. 1:3). Усе це ми отримуємо завдяки пізнанню Того, Хто покликав нас. Проблема в тому, що ми перестаємо пізнавати Того, Хто покликав нас, адже нас поглинають суєта, турботи, переживання.

Часто ми так і не реалізуємо всього потенціалу, який Бог в нас вклав. Ми не отримуємо всіх благословень, які Господь для нас призначив. Книга Об'явлення говорить: коли Небесний Єрусалим зійде на нашу Землю, смерті, горя і страждань не буде. Бог «обітре кожну сльозу з їхніх очей...» (Об'явл. 21:4). З якої причини з'являться сльози на очах спасених? Тому що не буде серед спасених когось із рідних. Деякі будуть щасливі, що перебувають серед спасених, і на їхніх очах виступлять сльози радості. **У багатьох спасених з'являться сльози, викликані усвідомленням втрати незатребуваних і невикористаних ними благословень. Господь приготував для них благословення і був готовий їм дати, але через ліню, відсутність відваги і з багатьох інших причин вони їх не отримали.**

Короткострокова РАДІСТЬ

Що мені заважає досягати більшого? Яка перешкода стоїть переді мною і перешкоджає моєму духовному зростанню? Головна перешкода – люди, яких любимо, і улюблені речі. Коли ви чуєте

слово «улюблений», що перше спадає вам на думку? Можливо, хтось згадав кохану дружину або чоловіка, а хтось – улюблені страви. Бувають улюблені заняття, улюблений одяг, улюблений колір, улюблена пора року, улюблене місце в церкві. А чи є у нас улюблений гріх? Ми можемо називати це помилкою, виправдовувати, закривати на це очі. Однак Біблія називає гріх беззаконням.

Бог говорить: «В Господі розкошувати будеш» (Ісаї 58:14). А беззаконня дає короткострокову радість на Землі, яка в результаті веде до вічної погибелі. Людина чинить беззаконня, отримуючи маленький шматочок примарної радості, але втрачаючи радість у Господі. Між людиною і Богом відбувається розрив, а це – катастрофа, наша поступова загибель. Наші улюблені гріхи відвертають від нас Боже обличчя.

Що відчував Бог, дивлячись на допотопний світ, коли думки людей, нахили думки сердець були «зло повсякденно» (Бут. 6:5). Як Бог дивиться на нас, якщо ми плекаємо улюблений гріх? Що заважає нам рухатися вперед, досягати більшого? На першому місці стоїть невизнаний гріх, що не видалений з життя, гріх, який для Бога – беззаконня. Вираз «улюблений гріх» звучить дивно. Гріх – це удар мимо цілі, спротив Богу, виклик. Улюблений гріх – це те саме, просто ми до нього ставимося по-іншому.

Пишаючись своїми РЕКОРДАМИ

Ми не можемо своїми зусиллями позбутися гріха. Іноді нам здається, що можемо. Ми не здатні своїми силами досягти святості. Хоч іноді здається, що можемо. Тільки Бог здатний звільнити нас від шкідливих звичок, гріхів, від усього, що заважає нам досягти більшого.

Багато що в боротьбі з гріхом у нас може вдаватися. Тоді у своїй гордості

ми починаємо фіксувати події свого життя, пишатися тим, що досягли певних успіхів. Однак рано чи пізно ми падаємо. Пишаючись своїми досягненнями, ми схильні опинитися в ще більш скрутній ситуації, тому що перестаємо надіятися на Бога. Коли ми ведемо боротьбу з гріхом своїми силами, нам здається, що іноді ми перемаємо, але це тільки на певний час.

Якщо ми сподіваємося на себе, перестаємо надіятися на Бога, то в нашому житті виникають проблеми. Гріх, особливо улюблений, завжди буде обтяжувати і пригнічувати. Коли ми розділені з Богом, немає радості, миру, підтримки, впевненості та надії.

ПОРІВНЮЙТЕ СЕБЕ ТІЛЬКИ ІЗ ХРИСТОМ

Якщо ми не відмовляємося від улюбленого гріха і починаємо порівнювати себе з іншими, то іноді бачимо, що є не такими вже поганими. Це серйозна небезпека. Адже спочатку ми порівнюємо себе з іншими, потім виправдовуємо, усе глибше починаємо грузнути в болоті беззаконня. Аби побороти гріх, необхідно відкрити своє серце Богу, покаятися і попросити Його пробачити нас.

Кажуть, що в ув'язнених є принцип: вони визнають тільки те, що доведено. Однак Господь бажає, щоб кожен з нас не чекав доказів від Бога. Коли Натан пішов до Давида і сказав: «*Ти той чоловік*», – цар усе зрозумів і погодився з обвинуваченням (див. 2 Сам. 12). До цього він не бачив повної картини вчиненого ним беззаконня. Тому необхідно повністю відкривати Богу своє серце, щиро зізнаватися і каятися у своєму гріху. Бог через пророка Ісаю сказав: «*Умійтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе... Прийдіть, і будемо правуватися, – говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, – стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, – то стануть мов вовна вони!*» (Ісаї 1:16, 18).

Згрішивши, ми говоримо: «Господь добрий, Він пробачить». Проте проблема залишається. Потрібно не тільки прощення, але й щоб Бог очистив нас та оновив наше єство, захистивши від подібних помилок у майбутньому. Господь бажає не просто зрізати стебло й листя духовних бур'янів, а зробити головне – видалити корінь, адже гріх дуже небезпечний.

ЗМІНУ МАЄ БУТИ ВИДНО

Наскільки істинне наше християнство? Чи впливає на його істинність кількість років у Церкві? Господь говорить: «Подивімося на твоє життя,

як ти змінювався». Якщо ми справді пізнали Ісуса, то не можемо залишитися колишніми. Інколи нашу поведінку, нашу реакцію ми пояснюємо рисами характеру. Однак ті, хто зустрівся із Христом, стануть новими людьми, відродженими до святого життя. І ці зміни помітять всі. «Син грому» за три з половиною роки змінився та став апостолом любові. «*Помітивши відвагу Петра й Івана і дізнавшись, що це люди невчені й прості, – вони дивувалися, бо знали їх, що були з Ісусом*» (Дії 4:13). Їхня поведінка, життя, слова, жести, манери, мова змінилися на краще, тому інші дізнавалися, що вони були з Ісусом. Якщо в нашому житті немає видимих позитивних змін, отже, не все гаразд з нашою духовністю. Перевірте, можливо, заважає ваш улюблений гріх. Очевидно, що улюблений гріх не залишений, тому наше християнство номінальне. Апостол Іван писав: «*Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми!*» (1 Івана 3:1). Бути, а не просто називатися. **Господь сьогодні говорить, що треба залишити улюблений гріх. Головне – щоб ми цього захотіли. Приходьте до Бога, відкривайте своє серце, Він може вам допомогти, Він здатний вас пробачити й очистити.**

ПОВІЛЬНІ У ПРИЙНЯТТІ РІШЕНЬ

Відкладання прийняття рішення – одна з найсерйозніших проблем і перешкод для духовному розвитку. Прокрастинація – схильність до постійного відкладання рішень і справ. Людина каже: я зроблю коли-небудь, завтра або потім. Завтра не настане доти, доки ми не почнемо сьогодні втілювати в життя важливі духовні рішення.

«У сприятливий час Я вислухав тебе і в день спасіння допоміг тобі...» (2 Кор. 6:2). Коли сприятливий час? Сьогодні. Необхідно приходити до Бога в тому стані, у якому перебуваємо сьогодні. Він очікує нас такими, якими ми є. Проблеми треба розв'язувати сьогодні, відновлювати стосунки, прощати і просити прощення.

Нещодавно в Ірані сталася трагедія: упав літак. Після катастрофи в аеропорту виставили фотографії загиблих. Чоловіка однієї із загиблих стюардеснік не можна було взяти з собою. Напередодні вильоту вони посварилися. Коли його дружина не повернулася, він зрозумів, що проблема не була варта того, щоб сваритися з коханою людиною. Його неодноразово відтягали від її портрета, але він повертався і плакав на колінах. Однак уже нічого не можна було змінити.

Ідіть до Бога сьогодні, розв'яжіть проблеми сьогодні, просіть пробачення і прощайте сьогодні, відновлюйте стосунки сьогодні, приймайте

рішення і починайте їх втілювати сьогодні. Повільність і відкладання – найуспішніші інструменти, які використовує диявол, щоб позбавити нас вічного життя.

Про Лота сказано, що він теж страждав прокрастинацією. Господь попередив його, що місто буде знищено. Однак «*він вагався*» (Бут. 19:16). Йому було звично там жити, і він не міг повірити, що необхідно втікати і рятувати своє життя. Ангели вивели Лота і поставили поза містом. **3 милості Своєї Господь продовжує наше життя, щоб ми розв'язали проблеми, залишили улюблений гріх.** Може, саме для цього Він дає нам ще один день. Приходьте до Бога сьогодні, бо завтра може не настати.

НЕПРАВИЛЬНІ ПРІОРИТЕТИ Й ЦІННОСТІ: ЛЮБОВ ДО СВІТУ І СВІТСЬКИХ ЗАДОВОЛЕНЬ

Яка у вас сформувалася система пріоритетів і цінностей? Яке місце займає світ у нашому житті? Ми можемо бути у світі, але Бога там немає. У світі ми знайдемо пожадливість тіла, пожадливість очей і життєву гордість (див. 1 Івана 2:16). І все це призведе до падіння та смерті. Щодня ми повинні запитувати себе: «Хто я – святий, який іноді грішить, чи грішник, який іноді робить щось добре? Я святий, який падає і піднімається, чи грішник, який іноді піднімає очі до неба?». Від чесних відповідей на ці запитання багато що залежить у нашому духовному житті.

Необхідно, щоб цінності Священного Писання стали нашою сутністю. Люди, дивлячись на віруючих, повинні бачити втілене Слово Боже, що ми є світлом і сіллу. Щоранку потрібно відновлювати систему біблійних цінностей. «*Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться*» (Матв. 6:33). Якщо ми будемо наповнені чимось іншим, Царство Боже не зможе бути всередині нас. Йому там не знайдеться місця. На першому місці в нашому житті має бути постійний духовний пошук, розвиток взаємин з Господом, практичне застосування біблійних цінностей і принципів.

Нехай ваш погляд завжди буде звернений на Господа. Шукайте Його Царства, і тоді ви ніколи не будете посоромлені й розчаровані. Ваш успіх буде очевидний, усі перепони – знищені, благословення Неба, приготовані для вас, будуть затребувані вами, отримані й використані на славу Бога і для вашого блага!

Святослав
Музичко

А что, можно было СПАТЬ?

В моей жизни было несколько ситуаций, когда жизнь разделилась на до и после, когда многое воспринимаешь уже по-другому. Иногда наше понимание жизни сильно отличается от реальности. Хочу поделиться своим опытом с Богом.

В прошлом году я перенес инфаркт, сделали операцию. Долго пролежав в кардиоцентре, я попросил врача отпустить меня домой на выходные. Отпуская меня, лечащий врач сказала, что рубец после инфаркта формируется хорошо, проблем быть не должно. Когда мы с сыном ехали, я все время чувствовал дискомфорт в левой части тела, хотя опасность для здоровья была уже позади. Я был огорчен этими ощущениями. Когда в субботу пришел на служение, чувствовал себя не очень хорошо, понимал, что, возможно, придется уйти в любую минуту, но подумал: «Господи, мне в церкви так приятно. Чтобы ни случилось сейчас со мной, я не уйду со служения. Неужели я оставшиеся годы жизни проживу с этим неприятным ощущением в области сердца?»

Во время проповеди я почувствовал чье-то прикосновение и дискомфорт полностью исчез. Меня наполнили покой и мир. Больше не было неприятных ощущений. Мне стало интересно: что же произошло?

Когда я приехал на реабилитацию в кардиологический санаторий возле Киева, то попросил врача повторно сделать мне УЗИ сердца. На мой вопрос: «Как формируется рубец?», — она ответила, что рубца не видит, но через три месяца появится. Я заинтересовался, может ли такое быть, что он вообще не появится? Кардиолог объяснила, что я рано после такой болезни спрашиваю о рубце. Я удивился, поскольку в больнице, где я лежал, мне точно сказали, что он формируется.

Спустя три месяца я снова пришел в кардиологический центр к моему лечащему врачу. Она долго смотрела на УЗИ моего сердца и, улыбаясь, сказала: «Рубца на сердце совсем нет. Я не вижу даже никаких следов того,

что вы перенесли инфаркт». Для меня это было чудо Божье! Оно произошло благодаря тому, что за меня молилась не одна церковь! И теперь я каждый день спрашиваю Бога, что Он желает, чтобы я сделал. Я все больше и больше хочу быть похожим на Иисуса в сострадании, кротости, молитве.

СТРЕМЛЕНИЕ К ДУХОВНОМУ

«Братия, я не почитаю себя достигшим; а только, забывая заднее и простираясь вперед, стремлюсь к цели, к почести высшего звания Божия во Христе Иисусе. Итак, кто из нас совершен, так должен мыслить; если же вы о чем иначе мыслите, то и это Бог вам откроет» (Флп. 3:13-15). Когда случился сердечный приступ, я не просил Бога изменить меня, приготовить ко встрече с Ним. Я думал о том, что мне еще нужно многое успеть в жизни, служении, что меня ожидает командировка. Так живут многие. Как правило, мы не ждем ничего плохого. Но для многих утро не наступило, для них Христос уже пришел.

Как я живу? Я сам себе задал этот вопрос. Апостол Павел говорит: «...Стремлюсь к цели». Есть ли что-то такое в нашей жизни как адвентистов, что делает нас людьми необычными, целеустремленными, сосредоточенными над чем-то вечным? В первоапостольской Церкви было так: «Все были объединены одной целью и имели один образец для подражания. Смысл жизни верующих заключался в стремлении отразить Христов характер и распространять Его Царство в этом мире» (Э. Уайт. Деяния апостолов. С. 48). Если мы разумом и сердцем понимаем, что достигли последнего времени, то какие наши стремления в жизни?

Когда мы говорили, что мир будет «издыхать от страха» (Лук. 21:26), думали, что, возможно, начнется ядерная война, и не подозревали, что пандемия вируса, парализовавшая весь мир в этом году, будет вызывать страх у людей. Теперь мы частично понимаем слова «страха и ожидания бедствий, грядущих на вселенную». **Если сегодня мы будем находиться в расслабленном состоянии, если не будет особого духовного стремления, то уйдет этот кризис, эта пандемия вируса, а мы ничего не сможем предложить миру.**

КАКУЮ ЖИЗНЬ СОВРЕМЕННЫЕ ХРИСТИАНИНЕ СЧИТАЮТ БЛАГОСЛОВЕННОЙ?

В одном из концлагерей для заключенной кухонным ножом вырезали

клавиши фортепиано на нарах, и она по ночам играла на этом безмолвном инструменте произведения Баха, Бетховена, Шопена. Женщины из барака

Вера Лотар-Шевченко

уверяли потом, что слышали эту беззвучную музыку, просто следя за ее искореженными на лесоповале пальцами и лицом.

Дочь француза и испанки, преподавателей Сорбонны, парижского университета, Вера Лотар училась в Венской консерватории и в 12 лет дебютировала с оркестром под руководством Артура Тосканини. Будучи известной пианисткой, дававшей сольные концерты во многих странах мира, вышла замуж за советского инженера Владимира Шевченко. В 1938 году переехала с ним в СССР. Вскоре Владимир Шевченко был арестован. Вера пошла в НКВД и доказывала, что ее муж — прекрасный человек, патриот. Если они не понимают этого, то пусть и ее арестуют. Они и арестовали. Тринадцать лет Вера Лотар-Шевченко работала на лесоповале. Узнала о смерти мужа в лагере, а детей — в блокадном Ленинграде.

Освободилась она в Нижнем Тагиле и прямо с вокзала в лагерьной телогрейке из последних сил бежала в музыкальную школу, стучала в дверь и просила разрешить ей подойти к роялю, чтобы сыграть. Ей разрешили. За закрытой дверью, не смея войти, горько плакали педагоги. Всем было понятно, откуда она пришла в этой телогрейке. Играла Вера почти всю ночь и уснула за инструментом.

Последние 15 лет своей жизни Лотар-Шевченко жила под Новосибирском. Она не просто восстала как музыкант после лагеря, но начала активную гастрольную деятельность.

На ее концерт билеты в первый ряд не продавали, те места предназначались тем, с кем она разделяла лагерные годы. Пришел — значит выжил!

Пальцы у Веры Августовны до конца жизни были красные, корявые, изуродованные артритом и неправильно сросшиеся после переломов на допросах старшего следователя Алтухова. Скончалась Вера Лотар-Шевченко в Новосибирске. На ее могиле написаны ее же слова: «Жизнь, в которой есть Бах, — благословенна». Есть ли у нашего верующего поколения цель, стремление к ней? Имеем ли мы, адвентисты, одну цель и пример для подражания?

В нашем мире появилось поколение Z. Это люди, родившиеся после 2000 года. Они отличаются тем, что их основное общение происходит в виртуальном мире. Большинство молодых людей не могут жить без интернета, хорошо ориентируются в поисковой системе, легче общаются через смс, нежели лицом к лицу. Основной их ценностью является время, им важно все делать быстро, одним нажатием кнопки. Они общаются картинками, образами, любят селфи, снимают каждый свой шаг и выставляют в социальные сети. Их основная черта – это хештег, метка, используемая для распределения сообщений по темам в социальных сетях и блогах. Помечая свои сообщения хештегом, пользователи сети маркируют их и дают возможность другим найти тематическую информацию. Это поколение очень рано стремиться быть значимым, на многие вещи смотрит просто и упрощает то, что предыдущими поколениями было доведено до более точной формы. У них серьезно смещены ценности.

Вот в какой среде мы живем. Мы тоже попадаем под их влияние, начинаем мыслить такими же категориями. Нет уже такого сильного стремления к возвышенному и важному.

Неужели мне необходимо было пережить сердечный приступ, чтобы переосмыслить некоторые моменты? У Бога было несколько целей относительно меня. Я славлю Его за это и рад, что Он дал мне еще один шанс изменить мой характер. **Задумайтесь о времени, в котором живем, и об опасности. Как верующим людям сохранить духовную цель, не потерять духовный стержень?** (См. 1 Кор 9:23-27).

СОЗДАЙТЕ СВОЙ ДУХОВНЫЙ ХРАМ

Чтобы сохранить цель, она должна быть серьезной. У многих верующих людей цель жизни заключается в том, чтобы просто не пропустить богослужение, по привычке ходить в церковь, а не расти духовно, изменять характер. Стремление к духовной цели необходимо поставить на первое место. «Стремлюсь к цели, к почести высшего звания Божия во Христе Иисусе. Итак, кто из нас совершен, так должен мыслить: если же вы о чем иначе мыслите, то и это Бог вам откроет» (Флп. 3:14, 15). Смещение или размытость нашей духовной цели приводит к неудачам. В современном мире понятие греха уже не такое четкое, есть понятие ошибки. Грех – это нечто катастрофическое, от чего нужно избавиться. Ошибка – это то, за что можно, улыбнувшись, извиниться и жить дальше. Это касается сегодня не только мира, но и нас.

Правильно ли нам жить своими ценностями, когда Господни ценности и цели остаются вне нашего внимания?! «Посему ныне так говорит Господь Са-

ваоф: обратите сердце ваше на пути ваши. Вы сеете много, а собираете мало; едите, но не в сытость; пьете, но не напиваетесь; одеваетесь, а не согреваетесь; зарабатывающий плату зарабатывает для дырявого кошелька... Взойдите на гору и носите дерева и стройте храм; и Я буду благоволять к нему и прославлюсь, говорит Господь. Ожидаете многого, а выходите мало; и что принесете домой, то Я развею. За что? говорит Господь Саваоф: за Мой дом, который в запустении, тогда как вы бежите каждый к своему дому» (Агг. 1:5-9). Я говорю о нашем духовном доме, который мы лично создаем.

Смысл зарабатывания денег не в их накоплении, но в гармонии жизни и внутреннем удовлетворении.

ЧТО ПОМОЖЕТ НАМ ДОСТИЧЬ ЦЕЛИ?

Американка Флоренц Чедвик в 1950 году переплыла Ла-Манш в двух направлениях, Босфор, Гибралтар. Но однажды, плывя от острова Святой Катины до побережья Калифорнии, а это 33,8 км, за километр до берега попала в

Флоренц Чедвик

густой туман. Команда, сопровождавшая ее, отпугивала акул. Женщина провела 16 часов в воде. Флоренц не видя берега, сдавалась. Для нее это было большое поражение. Она предприняла вторую попытку спустя два месяца. Если в первом случае туман опустился в конце заплыва, то на этот раз он был, когда женщина заходила в воду. Эту дистанцию она проплыла за 13 часов, побив мировой рекорд. Ее спросили: «Что произошло в прошлый раз и почему вы сейчас достигли цели?» «В прошлый раз, кроме тумана, я ничего не видела. В этот раз, заходя в воду, я не видела ничего, кроме того берега, на который должны стать мои ноги», – ответила Чедвик.

Необходимо сосредоточиться на главном. Если это формальное посещение церкви, формальная молитва, то они не дадут нам силы достичь цели.

МЕНЯЙТЕ МЫШЛЕНИЕ

Клиффорд Янг

в своей рабочей одежде, ботинках, поверх которых были одеты резиновые калоши. Профессионалы восприняли

Австралийский фермер Клиффорд Янг пробежал марафон на 885 км от Мельбурна до Сиднея за 5 дней и 15 часов. Когда он вышел на старт, над ним все смеялись, потому что мужчина принимал участие в марафоне

это как насмешку. «Когда буря приближалась, я собирал овец, три дня подряд бегая за ними. Неужели я еще два дня не пробегу?» – ответил он на насмешки. В первый день Янг отстал, но в последующие дни расстояние между ним и участниками сокращалось. Он опередил знаменитых спортсменов на шесть часов. «Я перед собой увидел убегающую овцу, которую я должен спасти», – сказал Янг после финиша. Его спросили, когда же он спал, на что он удивился: «А что, можно было спать?».

Христианин достигает духовной цели не потому, что крестился, посещает Адвентистскую церковь и навсегда благословен. Апостол Павел сказал, что стремится к цели. Стремление – это усилия, которые прикладывает верующий. **Мы редко делаем остановки, чтобы понять, каково наше духовное состояние. Часто нас останавливают болезни, горе, несчастье, беда, чтобы мы спросили себя: в чем смысл моего христианства?** «Когда мы смотрим не на видимое, но на невидимое: ибо видимое временно, а невидимое вечно» (2 Кор. 4:18). От этого зависит, приготовимся ли мы к Пришествию Господа.

Обновляемся ли мы духовно каждое утро настолько, чтобы, независимо от произошедшего в нашей жизни, спокойно сказать: «В Твои руки отдаю себя»? (См. 1 Тим. 4:15, 16). Разрешите Христу полностью овладеть вашей жизнью. Без этого ваша вера рухнет при первом порыве ветра (Флп. 3:7, 8). У вас появится правильная реакция на многие вещи и поступки, изменятся приоритеты и ценности. **Не сосредотачивайтесь на второстепенных вещах и вопросах, они часто перегружают нашу жизнь и делают нас неспособными правильно реагировать на вызовы времени. Стройте глубокие отношения с Богом. Царство Божье не придет к вам только потому, что вы посетили в субботу Дом молитвы, внутри должен быть огонь стремления к высшей цели.** А. Эйнштейн сказал: «Если вы хотите изменить что-то малое в своей жизни, измените отношение. Но если вам нужны большие перемены – меняйте свое мышление». **Отношения с Богом не создаются нажатием одной кнопки или одним кликом, прикладывайте усилия.**

НИКОГДА НЕ ИЗМЕНЯЙТЕ БОЖЬИМ ПРИНЦИПАМ

Недавно я встретил своего друга Вильгельма из Германии, у которого большой бизнес, связанный с пожарными машинами. Он поделился, что для него означает вера в Бога. Мой друг никогда не изменяет Божьим принципам. Арабское государство предложило ему многомиллионный контракт. Сначала он отказался, но потом подумал, что у его подчиненных не так много работы, а он за них ответственен. Вильгельм согласился поехать на встречу. Генерал, представляющий ▶

арабскую сторону, посмотрел на его послужной список, проверил репутацию и сказал, что подписание договора состоится в субботу. Он быстро ушел, и Вильгельм не успел ничего сказать в ответ. Это был четверг.

Придя в гостиницу, он позвонил переводчику и попросил его сообщить генералу, что в субботу на подписание контракта не приедет. Переводчик испугался: «Ты понимаешь, что делаешь? Арабы и суббота – несовместимые вещи. Если ты скажешь, что для тебя суббота имеет огромное значение, это конец тебе и мне. Что тебе стоит приехать в субботу и подписать? Празднуй свою субботу дальше». Но мой друг был тверд в своем решении, просил перенести день подписания контракта и сказал: «Звони!».

Через некоторое время переводчик позвонил Вильгельму и сообщил решение генерала: «Я такого не ожидал. Генерал спросил меня, еврей ли ты? Я ответил, что нет, но у тебя твердое убеждение, что суббота – святой день на основании Священного Писания. Генерал просил передать, что в пятницу, после его намаза, вы подпишете контракт. Если для тебя Бог имеет такое значение, что ты готов отказаться от миллионов, он желает с тобой работать».

Если вам нужно от чего-либо или от кого-то отказаться, чтобы быть с Богом, остаться Ему верным, стать к Нему ближе, делайте это без сомнений. Станьте поколением, знающим Бога и ожидающим Его во славе. Жизнь со Христом – это не ущербность, а истинное счастье.

Владимир
Крупский

БОГ КЕРУЄ ХОДОМ ІСТОРІЇ

«Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти! Коли переходи́тимеш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я – Господь, Бог твій» (Ісаї 43:1-3).

Сьогодні багатьох бентежить питання завтрашнього дня. Політична й фінансова нестабільність, складна епідеміологічна обстановка в глобальному масштабі викликають тривогу. Хотілося б, щоб кожна людина, яка турбується про своє майбутнє та майбутнє своїх дітей, почула слова Спасителя: «Не бійся, бо Я ж із тобою!» (Ісаї 43:5).

Історія спасіння, записана в Біблії, містить численні приклади Божого керівництва, які можуть підтримати сьогодні й нас. Іноді нам може здаватися, що ми підійшли вже до останньої межі, попереду непроглядна темрява, глухий кут, із якого немає виходу. Нас опановують розпач і безвихідь. Тут нам і допомагає Священна історія.

Ісаїя, чие ім'я означає «поміч Господа», жив в епоху трагічних потрясінь. Повторне покликання його на служіння припало на один з найважчих періодів в історії ізраїльського народу. Це був рік смерті Озії, ізраїльського царя. Сам Бог явився йому у величному видінні, голосі шестикрилих серафимів, який можна порівняти з громом. Вони налякали його; Ісаїя був розбитий через відчуття власної недосконалості, але, керований Духом Божим, він погодився продовжувати бути його вісником: «Ось я, – пошли Ти мене!» (див. Ісаї 6:1-9).

Пророчі вістки Ісаї показують цілісну картину Божого шляху спасіння. Центральна тема першої частини книги – Божий суд. Ісаї бачив причини майбутньої загибелі його народу, які полягали в беззаконні земних царів, у жадібності й підступності, в утисках вдів, сиріт і бідних. Його пригнічувала духовна

бідність людей, які відвернулися від Господа, їхнє лицемірство, удавана набожність, гордість й егоїзм. Звідси серйозні докори й грізні пророцтва. Проте, докоряючи, пророк закликає народ повернутися до Господа – «вічної твердині», знайти саме в Ньому свою внутрішню духовну силу, щоб встояти під натиском бід. Він закликає своїх співвітчизників до віри: «Якщо ви не повірите, то не встоїте» (Ісаї 7:9).

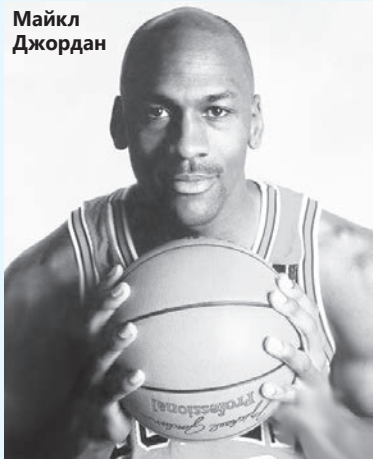
Суд Божий – не єдина тема пророцтва Ісаї. Друга частина книги присвячена вістці надії та розради. Пророк багато говорить про повернення вигнанців на Сіон, визволення з вавилонського полону, будівництво Єрусалима, про те, що Ізраїль знову стане світлом для інших народів. Тут з'являється приголомшлива за своїм значенням для спасіння тема: страждання Божого Слуги, майбутнього Месії, який на Собі понесе покарання за гріхи людей і стражданнями Якого буде викуплений гріховний людський рід (Ісаї 53). Далі пророку відкривається сповнене надії майбутнє: «Бо ось Я створю нове небо та землю нову» (Ісаї 65:17).

Історія людства – не випадкове нагородження подій. Бог вершить історію, Він керує її ходом, хоч іноді ми не розуміємо його дій. Проте одне ми маємо розуміти: труднощі, переживання, випробування – тимчасові й минають. Попереду – не безвихідь, а чудове майбутнє, приготоване всім викупленим Господом.

Цілком довіряйте Богу, Котрий піклується про Своїх дітей. Блага вістка Слова Божого ►

Майкл
Джордан

ВАЖЛИВО, У ЧИЇХ РУКАХ ПЕРЕБУВАЄШ ТИ

«Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього» (2 Хронік 16:9).

Баскетбольний м'яч у моїх руках коштує приблизно 600 гривень. Баскетбольний м'яч у руках Майкла Джордана коштує близько 33 млн доларів. Усе залежить від того, у чиїх він руках. Палка в моїх руках може відлякувати

тварин. Палка в руках Мойсея розділила море. Усе залежить від того, у чиїх вона руках. Рогатка в моїх руках – розвага. Рогатка в руках Давида – смертельна зброя. Усе залежить від того, у чиїх вона руках. П'ять хлібів і дві риби в моїх руках – їжа лише для мене. П'ять хлібів і дві риби в руках Ісуса насичують натовп голодних людей. Усе залежить від того, у чиїх вони руках.

Сьогодні ми розуміємо, що є очевидцями подій, які Біблія називає «останнім часом». Гріх прийшов у наш світ, несучи із собою руйнування і катаклізми, і їхня кількість та інтенсивність зростають. Парадоксально, але що більше у людства з'являється знань для управління силами природи, то більш безсилями ми стаємо перед стихіями, що обрушуються на нашу цивілізацію. ►

не в тому, що нас, віруючих, чекає безбідне життя на Землі, а в тому, що Господь завжди з нами, навіть тоді, коли нам доводиться проходити через «вогонь» і «воду».

Не занепадайте духом і не сумуйте! Пильнуйте у вірі й покладайтеся на свого Спасителя, Котрий допоможе в будь-якій ситуації, як це не раз було в історії Його народу в минулому.

Все контролюється БОГОМ

Переживаний очень много,
Но рук не надо опускать.
Все контролируется Богом,
И это нужно твердо знать!

Все может в жизни пошатнуться:
Здоровье, прибыль и семья.
Родные могут отвернуться,
Оставит верные друзья.

Все может быть не так, как хочешь,
Но если веришь ты Христу,
Увидишь солнце среди ночи,
В пустыне – Божью красоту.

Все может в жизни приключиться:
Дефолт, смятение, война...
Тебе же, друг, есть где укрыться –
В Иисусе! Он твоя скала!

Не сомневайся только в Боге,
Свою Он верность доказал:
Христу пронзили руки, ноги,
Он за твои грехи страдал.

Вокруг и зла, и боли много,
Ожесточаются сердца,
Но счастлив тот, кто верен Богу
Не час, не год, а до конца!

Светлана Ермолова

МИ ВИЖИВЕМО, ЯКЩО БУДЕМО ЛЮБИТИ

Хочу поділитися історією з життя моїх дідуся й бабусі. У 1958 році мій дід був репресований за свою віру й відбував заслання в північному Казахстані. Засланим дозволяли викликати до себе рідних. Тож щойно дідуся влаштувався, до нього приїхала бабуся з дітьми. Вони жили в землянці у далекому казахстанському степу Костанайської області.

Деякі роки тому мені довелося проводити євангельську програму в місті Костанай, і я попросив місцевих відвезти мене в село, у якому жили мої дідуся і бабуся під час заслання. Це було близько 60 км від міста. Я пам'ятав назву того села, і мені дуже хотілося там побувати. Колись у моєму далекому дитинстві ми з батьками приїжджали до них. Пам'ятаю ту землянку з килимками із кольорових клаптиків, хліб з печі, пасіку, на якій працювали бабуся з дідусям, коня, який ударив мене в бік.

І ось ми на місці. Я нічого не впізнаю. Почав обходити будинки й запитувати, чи не пам'ятає хтось таких людей. Та хто міг їх пам'ятати, адже минуло більш ніж півстоліття? У 1965 році дідуся реабілітували і вони поїхали звідти. Не залишилося жодних слідів, які б нагадували про цих

засланців. Мабуть, люди давно роз'їхалися, змінилося не одне покоління. Я вже майже зневірився знайти хоча б когось, хто пам'ятав моїх рідних, як раптом почув голос: «Чоловіче, не допоможете відкрити газовий балон?».

Біля хвіртки стояв якийсь дідусь і запрошував мене зайти до будинку. Звичайно ж, я погодився. Коли ми впоралися з балоном, уже стоячи на порозі й ніби хапаючись за останню соломинку, я запитав літнього чоловіка та його дружину, чи не пам'ятають вони моїх дідуся та бабусю. «Так, пам'ятаємо», – в унісон відповіли вони.

Господар дістав з-під ліжка скриню, знайшов там старий фотоальбом, погортав його. «Ось на цій фотографії ваші дідуся і бабуся», – сказав він. Я поглянув – це справді були вони. І тоді ця сім'я розповіла мені свою історію.

Колись їх, ще зовсім молодих, теж заслали в це село. Висадили в степу взимку, загнали в барак. Ні зв'язку, ні електрики, ні доріг – нічого. Голий степ, мороз, нестерпний вітер. Вони зрозуміли, що не виживуть у таких умовах і, найімовірніше, тут і помруть.

«Коли ми були в такій безнадії, – сказав дідуся, – до нас у барак прийшла ваша бабуся й дала нам буханець хліба. І коли ми взяли цей буханець, вдихнули аромат свіжоспеченого хліба, то зрозуміли: ні, ми не помremo. Ми виживемо, бо тут є ти, хто готовий поділитися останнім із зовсім чужими для них людьми».

Якщо вам здається, що вас ніхто не любить, почніть любити першими. І тоді все зміниться у вашому житті.

**Євген
Зайцев**

З одного боку, це викликає в людей страх, адже вони розуміють, що стабільність і безпека, які вибудовувалися роками, можуть зникнути, а з іншого – це ставить нас на коліна перед всемогутністю Божою і надихає нас довірити своє життя Тому, Хто зможе зберегти нас і допоможе отримати спасіння.

Згідно зі Словом Божим, наше визволення наближається: «Коли ж почне це збуватися, випростайтеся і підійміть свої голови, бо наближається ваше визволення!» (Луки 21:28). Звертаючи увагу на події останнього часу, Е. Уайт написала: «Сили зла об'єднуються і зміцнюються. Вони згуртовуються для останньої великої кризи. Незабаром у нашому

світі відбудуться великі зміни, і заключні події будуть поспішними» (Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 11).

Довірте своє життя Богу. Коли сум'яття і страх панують у всьому світі, коли люди не знають, у чії руки віддати свої життя, у нас є Бог, довірившись Котрому, ми ніколи не будемо посоромлені. «Ми наближаємося до кінця часу. Великі випробування оточуватимуть нас ззовні... Кожен, хто по-справжньому любить Бога, буде наділений Духом Христа. Що міцніше його серце пов'язано з Богом і що більше почуттів зосереджено у Христі, то менше такий християнин буде поранений грубістю та труднощами життя» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 483, 484).

Нині ми повинні просити у Бога мудрості, аби «*стримуватися від усякого роду зла*» (1 Сол. 5:22). А також можемо і повинні дозволити Божому світлу наповнити наше життя, знаючи, що ми перебуваємо в надійних руках нашого Господа.

Дозвольте Божому світлу не тільки жити у вас, а й поширюйте його у вашому оточенні. Нехай люди бачать, як чудово під час неспокою і невизначеності перебувати у дбайливих руках Господа. Допоможіть їм пізнати Господа, укажіть шлях до Нього і радійте разом з тими, хто знаходить мир і спокій у Божих руках.

НЕ БІЙТЕСЯ, ВИ В БОЖИХ РУКАХ!

Унылый дух

Если Христос обещал: «Кто верует в Меня, у того, как сказано в Писании, из чрева потекут реки воды живой» (Ин. 7:38), – то почему многие верующие люди совершенно «высохли» и умирают от жажды? Они снаружи кажутся живыми, ходят в церковь, участвуют в служениях, молятся, но внутри не переживают движения духа. Такие люди делают все по привычке, а радости и мира в сердце уже давно нет.

Слово Божье говорит, что одна из причин, по которой верующий человек может иссохнуть изнутри, – это унылый дух. «...А унылый дух сушит кости» (Притч. 17:22).

Что означает «унылый дух»? Слово «унылый» в переводе с древнееврейского означает «сломленный, пораженный, разрушенный». Итак, «сломленный, пораженный, разрушенный» дух сушит кости. «Дух человека переносит его немощи; а пораженный дух – кто может подкрепить его?» (Притч. 18:15).

Что значит «унылый дух сушит кости»? Слово «сушить» с древнееврейского переводится как «засохнуть, как трава; быть запутанным, увядать». Слово «кости» с древнееврейского переводится как «кость, сущность какого-то предмета, сила».

Принимая во внимание значение слов, вторую часть стиха 17:22 книги Притчей, можно альтернативно перевести так: «...Сломленный, раненый или пораженный дух теряет себя, в нем высыхает/увядает сила, и он забывает о своей сущности». Когда дух человека сломлен, ранен или поражен, то он забывает, кем он является в Боге, теряет свою сущность, перестает быть способным наслаждаться жизнью Христа в себе и не приносит плода. В конечном итоге такой человек перестает общаться с Богом и его дух умирает от жажды по общению с Духом жизни. Он теряет силу противостоять любым вызовам и становится рабом обстоятельств.

Каким образом наш дух поражается? Что может его ранить? Священное Писание говорит, что «при сердечной скорби дух унывает» (Притч. 15:13). Словом «унывает» здесь переведено древнееврейское слово, которое означает «ранится, поражается или ломается», в данном случае от сердечной боли.

Рассмотрим три распространенных причины, по которым поражается человеческий дух.

НЕОПРАВДАНЫЕ ОЖИДАНИЯ ОТ САМОГО СЕБЯ

Возможно, вы думали, что сможете достичь определенных высот и всего добиться. Но в определенный момент

«Веселое сердце благотворно, как врачевство, а унылый дух сушит кости» (Притч. 17:22)

поняли, что вы ничем не лучше других, ваши ожидания не оправдались, вы разочаровались в себе, ведь вы такой же грешник и без Христа ничего не можете делать.

Здесь наступает ключевой момент: или впасть в уныние, или взывать к Богу за помощью. К сожалению, многие идут на поводу разочарования, начинают себя жалеть, становятся жертвами своих же идолов и ожиданий и впускают уныние в сердце. Такой человек начинает чувствовать себя неудачником, думать о том, как несправедливы к нему обстоятельства и как жестока к нему жизнь. Он опускает руки, отказывается от новых попыток и возможностей и говорит себе: «Все равно у меня ничего не получится, и в этой жизни я никому не нужен и никому нет до меня дела».

ВОЗВЫШЕНИЕ СВОИХ ДЕТЕЙ НАД ДРУГИМИ

Дети являются особым даром от Бога. К сожалению, многие родители, не понимая значение слова «особенный», путают его с фразой «лучше других». Особенность каждого человека заключается в том, что он создан по индивидуальному «дизайну» Божьему. Для того чтобы человек смог достичь своих жизненных целей, Творец заложил в него особенные дары и потенциал или силу. Заданием самого человека является познание этих целей, раскрытие в себе даров и развитие потенциала или силы для их достижения для Божьей славы. Ни один человек не лучше других. Он – другой, оригинальный, индивидуальность, что и делает его особенным. Чтобы избежать этого разрушительного возвышения, мы не должны считать, что наши дети лучше других.

Рано или поздно вы увидите, что ваши дети никак не лучше других. Они также принимают эгоистические решения в пользу своих интересов. Когда вы поймете, что ваши дети являются такими же грешниками, как и все остальные, поблагодарите Бога за счастье иметь детей. Молитесь, чтобы тот особенный

план, который есть у Отца, осуществился в их жизни. Отдайте их в Божьи руки.

ОБОЖЕСТВЛЕНИЕ СЛУЖИТЕЛЕЙ И ЧЛЕНОВ ЦЕРКВИ

Часто мы приходим в Церковь, наполненные высокими ожиданиями. Мы думаем, что в собрании все святые и непорочные. Но вдруг начинаем замечать, что члены Церкви тоже ошибаются, борются с греховной природой, нуждаются в поддержке. Мы видим, что любящие Бога очень далеки от совершенства.

КАК ИЗБАВИТЬСЯ ОТ УНЫЛОГО ДУХА?

Избавить от унылого духа может Бог и веселое сердце. «Веселое сердце благотворно, как врачевство, а унылый дух сушит кости» (Притч. 17:22); «Веселое сердце делает лице веселым, а при сердечной скорби дух унывает» (Притч. 15:13). Слово «сердце» в древнееврейском языке означает «сокровищница чувств, воли и интеллекта». Сердце человека – это его мыслительный, чувственный и волевой центр. «От избытка сердца говорят уста» (Мф. 12:34).

Чтобы дух был здоровым, а лицо веселым, сердце – центр мыслей, внутренняя сокровищница – должно производить радость. Радостное сердце приносит пользу человеку, как лекарство. Мысли, способствующие возникновению радости, исцеляют человека, как врачество, и делают лицо веселым. Трудно переоценить силу человеческой мысли. Священное Писание говорит: «Каковы мысли в душе человека, таков и он» (Притч. 23:7). Многие философии и религии мира строятся на динамике мышления, стараясь изменить людей и решить их проблемы при помощи его трансформации. Апостол Павел объясняет это следующим образом: «Ибо живущие по плоти о плотском помышляют, а живущие по духу – о духовном. Помышления плотские суть смерть, а помышления духовные – жизнь и мир, потому что плотские помышления

суть вражда против Бога; ибо закону Божию не покоряются, да и не могут. Посему живущие по плоти Богу угождать не могут» (Рим. 8:5-8).

Существует два вида мышления – плотское и духовное.

Плотское мышление. Причиной такого мышления является неверие и непокорность Богу, а его результатом – унылый дух. Плотское мышление сосредоточено на земном благополучии, земных целях, человеческих амбициях, поэтому приводит к разочарованию и унынию. Не зря апостол Павел говорит: *«Итак, если вы воскресли со Христом, то ищите горнего, где Христос сидит одесную Бога; о горнем помышляйте, а не о земном»* (Кол. 3:1, 2).

Духовное мышление. Это мышление сосредоточено на Божьих целях, методах и планах. Его результатом является здоровый дух, который ведет к вечной жизни. *«Ищите же прежде Царства Божия и правды Его, и это все приложится вам»* (Мф. 6:33).

Есть и другой дух, похожий на унылый, но притивоположный по плодам. После того как пророк Нафан обличил Давида в грехах прелюбодеяния и убийства, Давид принес Богу свой сокрушенный дух. Он возопил к Господу, умоляя: *«Дай мне услышать радость и веселие, – и возрадуются кости, Тобою сокрушенные»* (Пс. 50:10).

Читая Псалом 50, мы видим, что царь осознает и исповедует свои грехи, берет на себя ответственность, не перекладывая вину ни на кого другого, принимает праведность Божью, жаждет исцеления от унылого духа, принимает Божье прощение, становится Божим союзником.

Такое сокрушение перед Богом делает человеческий дух способным принять исцеление. С этого момента начинается путь радости, который апостол Павел называет «преобразованием ума» к пониманию совершенства Божьей воли. Когда сокрушением сердца является осознание того, что «воля Божия благая, угодная и совершенная», то дух становится способным «слышать радость и веселие», а «сокрушенные кости радуются».

Возможно, вы потеряли мир и жизнь вам не приносит наслаждения. Может быть, вы согрешили и прервали отношения с Богом. Возможно, потеряли близкого человека и утратили интерес к жизни, а может, вас предали близкие люди, вы разочаровались. Придите к Богу, отдайте Ему свое уныние, пусть Он изменит ваше мышление. Разрешите Ему жить в вашем сердце, и вы оживете, станете радостными, увидите Его благословения в своей жизни и будете благодарить Господа за все!

Валентина
Невмержицкая

ПОКІРНІСТЬ БОГУ – це відмова від своєї волі?

Чи втрачаємо ми свою волю, коли підкоряємося Богу? Невже ми стаємо марionетками, безвольними істотами, якими Господь керує за допомогою невидимих ниток? Звичайно, ні! Чому ні? Тому що, цілком віддаючи себе Богові, ми замість своєї недалекоглядної, неосвіченої й незрілої волі, що помиляється, отримуємо досконалу, дивовижну і мудру волю Бога. Ми довіряємося Божому керівництву.

Ми не відмовляємося від своєї волі, а тільки від неправильного її застосування. Воля, яку потрібно підкорити Богу, – це воля, що суперечить Йому. Інакше кажучи, нам потрібно залишити свою впертість. Е. Уайт писала: «Але хтось каже: "Хіба я не можу чинити на власний розсуд, діяти сам?"». Ні, ви не можете чинити по-своєму і ввійти до Царства Небесного. Жодного "по-своєму" там не буде. Жодні людські шляхи не знайдуть місця в Царстві Небесному. Божі шляхи повинні стати нашими» (Е. Уайт. Ви приймете силу. С. 349).

Той, хто відмовляється бути керованим Богом і Його Словом, живе, покладаючись на свій обмежений розум, замість того щоб залежати від Божого керівництва. «Коли воля людини співпрацює з волею Божою, вона стає всемогутньою. Що б не потрібно було зробити за Його велінням – усе це може бути виконано за допомогою Його сили. Усі Його накази містять у собі можливості їх виконати» (Е. Уайт. Християнське служіння. С. 258).

Коли ми дозволяємо Святому Духу керувати нами, тоді починаємо жити життям повної свободи. У 2 Кор. 3:17 читаємо: *«...Де Господній Дух, там свобода»*.

Життя за Божим керівництвом

Чи не суперечить це тому, що написано в книзі Приповістей 3:5, 6: *«Надійся на Господа всім серцем, а на розум свій не покладайся. Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки»*? Багато хто вважає, що їм потрібно вимкнути свій розум, або, інакше кажучи, здатність роздумувати. Це далеко від істини. Бог бажає, щоб ми використовували свої розумові здібності. Він запрошує об'єднати наш розум з Його розумом.

Чи не дав Бог Даниїлу і його друзям, усім серцем слухняним Йому в малому і великому, удесятеро більше мудрості? Господь бажає, щоб ми

розкрили весь потенціал наших розумових здібностей і водночас об'єднали свій розум з Божим. Покладайтеся на Бога, прислухайтесь до Його настанов, керуйтеся Його стандартами і порадами, рухайтесь по життю з Божественною «навігацією».

Недовіра системи навігації

Під час Другої світової війни британський літак вилетів із Сицилії до Північної Африки. Оскільки у всіх аеропортах вимикали світло, пілотові доводилося летіти за приладами. Хоч за часом вони ще не мали долетіти, але прилади показували, що літак вже дістався до місця призначення. Пілоти подумали, що це неможливо, тому продовжували летіти. Коли вони опинилися далеко над територією пустелі Сахари, то зрозуміли свою помилку. Пальне закінчувалося, і їм довелося здійснити екстрену посадку в пустелі. Оскільки у них не було достатньо води на борту, уся команда загинула від зневоднення.

Британський літак, який впав у Сахарі під час Другої світової війни.

Коли знайшли літак, виявилось, що всі прилади працювали правильно, просто літак потрапив у потужний попутний потік повітря і долетів до місця призначення швидше. Однак пілоти довіряли своїм розрахункам більше, ніж приладам, і це коштувало їм життя – вони прийняли помилкове рішення.

Покладайтеся на Боже керівництво. Довіряйте Слову Божому, а не власним припущенням. Підкорившись Ісусу Христу, ми станемо не слабвольними, а навпаки, людьми з міцним моральним стержнем, що відстоюють мудро і тактовно свої погляди.

Гельмут
Хаубайль

Не оплачивай той же монетой

Когда тебя подводит незнакомый человек, это не так больно, чем когда друг оказывается неверен. Дружба строится на доверии и честности. Когда доверие рушится, потому что друг повел себя недолжным образом, тогда что-то очень хрупкое ломается внутри и нам трудно доверять людям, как прежде.

Честность в отношениях подразумевает, что ты заботаешься о другом человеке, неважно, рядом он или нет. **Честность в дружбе – это стоять на стороне друга в хороших и плохих обстоятельствах. Те, кто с нами только в благоприятные времена, не друзья вовсе, а рыбы-прилипалы.**

«Ему скажут: „отчего же на руках у тебя рубцы?“ И он ответит: „оттого, что меня били в доме любящих меня“» (Зах. 13:6). Этот стих описывает драматическую ситуацию. В пророческом плане он указывает на Христа. «Когда Христа вели на казнь, исцеленных им не было в толпе, кричавшей: „Распни Его, распни Его!“» (Желание веков. С. 163). Самые близкие к Христу люди, начиная с ученика, заявившего, что он готов умереть за Него, покинули Учителя в тот момент, когда Он больше всего в них нуждался.

Нас может утешать мысль о том, что даже Христа предали друзья. Тем более вероятно, что наши друзья подведут нас.

Каждый раз, когда я сержусь на какую-либо несправедливость или поведение какого-то человека, моя жена неизменно говорит:

«Учись, чтобы не поступать так же». **Если с тобой поступили по-предательски, не поступай так с другими.** Апостол Павел так передает эту мысль: «*Смотрите, чтобы кто кому не воздавал зло за зло; но всегда ищите добра и друг другу и всем*» (1 Фес. 5:15), а в другом месте добавляет: «*Не будь побежден злом, но побеждай зло добром*» (Рим. 12:21).

Те, кто платит поступившим с ними плохо той же монетой, непременно получают свою долю несчастий. Жизнь всегда возвращает нам плоды того, что мы посеяли. Если ты сеешь верность, то рано или поздно получишь верность в ответ.

Возможно, ты будешь предан в доме своих друзей. Поступи так, как поступил Христос. Он не отплатил нам так, как мы того заслуживаем. Иисус продолжает любить нас, надеясь, что когда-нибудь мы ответим на Его любовь. Пусть Бог даст каждому из нас силу отвечать на зло добром.

«**Очень часто, мы решаем физические проблемы нашими руками, а не стоя на коленях. Нам надо научиться, как решать проблемы через молитву и пост. Мы проповедуем Евангелие, в котором есть сила изменить сердце человека. Сила Святого Духа может решить любую проблему.**»

КАРАНТИН –

один з Божих способів
змінити людину

- 1 Карантин Ноя.** Навколо вирували води все-світнього потоку, але сім'я Ноя була надійно захищена Богом (Бут. 7:23).
- 2 Карантин Маріям.** За зневажливе нарікання на свого брата Мойсея Маріям була покарана проказою з подальшим семиденним карантинном (Числ. 12:15).
- 3 Карантин першої Пасхи.** Бог звелів Ізраїлю зачинитися у своїх будинках, помазати одвірки кров'ю ягняти і протягом ночі не виходити з дому, щоб не постраждати від ангела-губителя (Вих. 12:22).
- 4 Карантин царя Давида.** Тікаючи від переслідувань Саула, Давид певний час був в ізоляції – у печері Адуллам (1 Сам. 22:1).
- 5 Карантин пророка Іллі.** Через переслідування цариці Єзавелі пророк Ілля протягом певного часу переховувався біля потоку Керіті, куди Бог велів крукам приносити йому їжу (1 Цар. 17:6).
- 6 Карантин царя Уззій.** Це був багаторічний карантин за зневагу до Бога – цар вирішив взяти на себе роль священника і був вражений проказою (2 Хронік 26:21).
- 7 Карантин пророка Йона.** За непослух Богу Йона опинився в триденній ізоляції від усього світу – його проковтнула велика риба (Йона 2:1).
- 8 Карантин учнів Христа.** Через переслідування учні Христа перебували в небезпеці, вони зачинилися в будинку, куди до них прийшов воскреслий Ісус (Івана 20:26).

Уроки з історій про карантин:

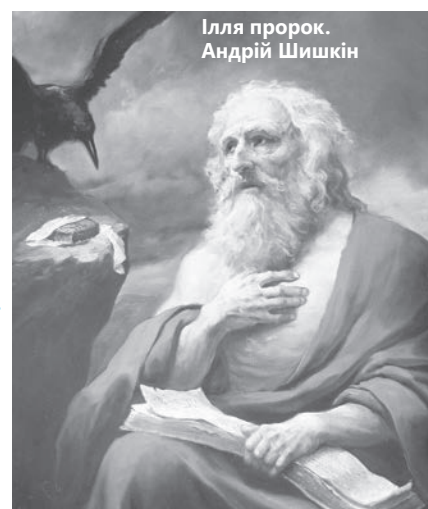
У карантині перебували як праведні, так і неправедні. В одному випадку він був покаранням для людини, а в іншому – спасінням. Не нарікай на карантин, згадай ці історії та дозволь Богу провести тебе через нього.

Бог залишався вірним у період карантину. Він посилав людям Свою благодать. До печери Давида прийшла сім'я; пророку Іллі хліб приносив крук. На Маріям чекав увесь стан; в Уззій з'явився заступник; до зачинених у кімнаті учнів прийшов Христос. Бог не залишить Своїх людей і протягом цього карантину.

Після карантину люди не залишалися такими, як були. Драматичний досвід карантину не минав безслідно. Після карантину в рибі Йона все-таки пішов пропові-

дувати до Ніневії, цар Уззій більше не був царем, а у Давида з'явився великий загін.

Карантин – це один з Божих способів змінити людину. Можливо, протягом цього карантину Бог збирається змінити і тебе...

Ілля пророк.
Андрій Шишкін

МАСТЕР КАМУФЛЯЖА

Листотел – очень интересное насекомое. Если палочники маскируются под веточки, то листотелы – под листья. Листотел может вырасти до 12 см, у него четыре зеленых крыла с коричневыми прожилками, совсем как на настоящих листьях. Даже ноги у этого насекомого формой напоминают маленькие листочки. Когда листотел сидит на ветке, кажется, что это еще один листик.

Листотел – один из мастеров камуфляжа. Он знает, как спрятаться, слиться с окружающей средой и стать незаметным. Самка листотела откладывает яйца в землю. Они черного цвета и совсем неразличимы на почве. Когда личинка впервые оказывается рядом с листом, она прячется под ним и очень скоро становится зеленой. Пока листотел не двигается, его не видно, но стоит ему переместиться, как он выдает себя.

Бывают люди, похожие на листотела. Они совершают плохие поступки украдкой, думая, что никто ничего не заметит, что все останется в тайне. Но библейская истина неопровержима:

Листотел

все тайное рано или поздно становится явным. *«Нет ничего сокрытого, что не открылось бы, и тайного, чего не узнали бы» (Лк. 12:2).*

Неужели ты думаешь, никто не заметит того, что ты делаешь? В этом заключается основная проблема. Ты обманываешь сам себя: даже если люди ничего не узнают, Бог видит все. Не рискуй. Приди к Иисусу прямо сейчас, расскажи Ему все. Хотя Ему и так уже все известно, но Господь радуется, когда слышит правду от тебя, и всегда готов помочь.

Почему вы СПАСЕНЫ?

– Почему вы спасены? – эти слова я услышала, когда мой международный рейс приземлился в Портленде, штат Орегон, США.

Офицер миграционной службы США международного аэропорта Портленда взглянул на мой норвежский паспорт, а затем на меня.

– Какова цель вашего визита? – спросил он.

– Я прилетела в гости к подруге, – ответила я.

– Назовите ее адрес.

– Я не знаю адреса, – объясняла я, – но она должна встретить меня здесь, в аэропорту.

Офицеру явно не понравился мой ответ.

– Где вы познакомились? – продолжил он опрос.

– В колледже, в пригороде Лондона, – ответила я.

– Что вы там изучали? – вновь спросил офицер.

– Богословие, – ответила я.

Офицер всмотрелся в мое лицо.

– Вы верующая? – почему-то удивился он.

– Да.

Он вновь взглянул на мой паспорт, потом на меня и задал вопрос, который я не ожидала услышать.

– Итак, почему вы спасены?

Я ответила не задумываясь.

– Потому что Иисус умер за меня.

Офицер миграционной службы внимательно посмотрел на меня и сказал:

– Хороший ответ. Вы можете идти.

Я улыбнулась и ушла. Получая багаж, осознала значимость этого разговора. Ответ я нашла в Библии: *«Свидетельство сие состоит в том, что Бог даровал нам жизнь вечную, и сия жизнь в Сыне Его. Имеющий Сына Божия имеет жизнь; не имеющий Сына Божия не имеет жизни. Сие написал я вам, верующим во имя Сына Божия, дабы вы знали, что вы, веруя в Сына Божия, имеете жизнь вечную» (1 Ин. 5:11–13).*

Почему вы спасены? С уверенностью в спасении вы можете твердо ответить: «Потому что Иисус умер за меня». И в ответ услышите приятные и желанные слова: «Хороший ответ. Вы можете войти».

Глен Ли

ЗАХИСТ від саркастичних зауважень

Пригадай випадок, коли чиясь критика ранила тебе?

На кухні в мене є пателні зі спеціальним покриттям, яке дозволяє готувати без жиру. Їжа не прилипає до такого посуду, а також його легше мити. Це покриття зроблено з тефлону. Він схожий на поліетилен, і його застосовують у виготовленні пластикових пакетів, якими ми користуємося щодня. Різниця між ними в тому, що в тефлоні містяться молекули фтору, а не водню, як у поліетилені.

Тефлон витримує температуру до 270 °C, є ізоляційним матеріалом, не змивається ні водою, ні жирами, він дуже гнучкий. Тому він входить до складу фарб, його використовують у виробництві літаків, космічних кораблів, високоякісних систем посилення звуку, кабелів, кухонного начиння, протезів, для захисту тканини від плям тощо. Та найцікавіше те, що до нього нічого не прилипає.

Чи хотілося б тобі бути покритим невидимою плівкою з такими властивостями? Тоді все негативне, що тобі кажуть, не прилипало б до тебе. Непогано мати такий захист, коли на твою адресу летять глузування і зла критика. Тоді все, що люди говорять тобі, бажаючи образити, скочувалося б з тебе, не завдаючи найменшої шкоди. Як тобі така ідея?

Усі ми певною мірою чутливі до того, що про нас говорять інші. Критика й саркастичні зауваження ранили нас, тому що змушують відчувати себе приниженими. Проте сила Ісуса ефективніша за тефлон, за спроби зробити вигляд, що ти не чув образливих слів.

Христос може захистити тебе від будь-яких слів, сказаних зі злими намірами. Коли тобі потрібна допомога, щоб жорстокі слова не зруйнували тебе, сховайся в Ісусі. Він піклується про тебе. Пам'ятай: те, що інші говорять про тебе, не завжди правда. Єдине, що реально, – те, що думає про тебе Ісус, а для Нього у світі немає нікого дорожчого за тебе.

«Поблажливо ставтеся один до одного, прощаючи взаємно, якщо хтось має на когось скаргу: як Христос простив вас, так і ви» (Кол. 3:13).

БОГ ПОЗАБОТИЛСЯ о нашем доме

Однажды мы получили очень яркий ответ на нашу молитву о приобретении дома. Дело в том, что две третьих родительского дома были наследством моего мужа. Это были 90-е годы, и чтобы выкупить оставшуюся треть дома, необходима большая сумма, которой у нас не было. Но нам был очень дорог родительский дом, не хотелось его продавать, да и сын всегда мечтал жить в частном доме. Решили молиться и уповать на Господа. Молились несколько месяцев, но ответа не было, и родственники начали торопить нас принять «мудрое и правильное», по их мнению, решение: продать дом и не хитрить. Они так это понимали.

Мы вспомнили, что за городом у нас есть участок земли под дачу. В то время его можно было продать за две-три тысячи долларов, и то с трудом. Муж поделился с другом юности своими пе-

реживаниями. Друг решил нам помочь. Его коллега по работе хотела приобрести дачу. Наш друг так рассказал о перспективах и плюсах того района, где находился наш участок земли, что она решила его купить немедленно за 18 тыс. долларов. Именно этой суммы нам не хватало, чтобы выкупить часть наследства.

Прошло уже более 12 лет, но, несмотря на перспективность района и достаток покупательницы, тот участок до сих пор не застроен. Мы понимаем, что только Господь мог совершить такое чудо в ответ на нашу молитву.

Братья и сестры, во всех жизненных обстоятельствах надейтесь на Бога. Господь желает, чтобы каждый из нас сохранил веру и надежду до конца. *«Благословен человек, который надеется на Господа, и которого упование – Господь» (Иер. 17:7).*

Родительский дом. ▲
Анна с супругом. ►

Даже если не можете понять путей Господних, продолжайте смиренно уповать на Него.

Анна
Мороз

БІЛЬШЕ ВІРИ – і Бог зрушить для вас гори

Хочу поділитися своїм давнім досвідом. Ми з подругою відпочивали в літньому християнському таборі. Прийшов час служіння. Ми ввійшли до зали, яка була схожа на кінотеатр, і чекали на проповідь. У мене на футболці висіли сонцезахисні окуляри. І раптом вони зламалися. Я зловила їх, однак виявилось, що

один із шурупів відлетів, а в підлозі були широкі щілини.

Ми з подругою спустилися ближче до пастора Сергія Молчанова. Послухали його проповідь про віру. Вона так мене надихнула, що я вирішила відразу перевірити свою віру. Я помолилася, щоб знайшовся той маленький шуруп. Я попросила свою подругу пошукати шуруп, тому що в мене поганий зір. Вона здивовано подивилася на мене. Як вона могла його знайти? Ми не пам'ятали, у якому ряду я загубила крихітний шуруп, а зала величезна, щілини в

підлозі... Однак подруга знайшла його! Вона потім зізналася, що вирішила просто зробити вигляд, що шукає.

Після цього в мене не було сумнівів, що Бог може все, навіть повернути маленький шуруп, який не був аж надто важливий. Адже я могла придбати собі нові окуляри! Та оскільки я вирішила випробувати свою віру, Бог мені диво-вижно відповів. Слава Йому!

Більше віри – і Бог зрушить для вас гори!

Анна Н.

Чому саме такий АВТОМОБІЛЬ?

Звершуючи служіння в церкві, мій чоловік Іван тривалий час не мав власного авто. У пасторському служінні дуже складно без автомобіля. Ми молилися, багато років збирали кошти. І коли отримали відповідь від Бога й купили автомобіль, чоловік був, як кажуть, на сьомому небі від щастя.

Та дуже швидко з'явилися проблеми з авто, часті поломки. Коли чоловік звернувся в автосалон, отримав відповідь, що у нього не машина, а «труна на колесах». Чоловік далі молився і не розумів, чому Бог допустив купівлю такого неякісного

авто. Адже він молився і разом із власником консультувався в автосалоні, де його запевнили, що машина в гарному стані.

Наш «новий» автомобіль потребував багато коштів на ремонт. Одна сестра з громади запропонувала нам проконсультуватися в автосалоні її чоловіка. Так мій чоловік познайомився з хорошою людиною. Проте чоловік нашої сестри не поділяв поглядів дружини і негативно ставився до церкви. Через часі зустрічі з приводу ремонту авто наші чоловіки потоваришували.

Одного разу мій чоловік проводив програму «Дихайте вільно». Дружина нашого нового товариша неспокійно запропонувала своєму чоловікові, котрий тривалий час курив, відвідати цю програму. Він одразу погодився. Не просто приходив, а не пропускав жодної зустрічі. Коли його дружина зателефонувала та сказала, що на останню зустріч її чоловік з певних

причин не зможе прийти, він не просто прийшов, а подолав пішки велику відстань, незважаючи на те, що була зима. Він кинув курити, дозволив дружині помолитися за нього, читати Біблію вголос.

Проте невдовзі став погано почуватися, тож звернувся до лікаря. При обстеженні виявили неоперабельну стадію раку. Він швидко помер. У цей час мій чоловік здавав сесію в Бучі. Він, ризикуючи бути відрахованим, поїхав на похорон, аби взяти участь у похоронному служінні та підтримати рідних. Йому здавалося, що він втратив найкращого друга. Ми раді, що встигли донести вістку спасіння до нашого друга, маємо надію на зустріч у вічності.

Мій чоловік, згадуючи свій перший автомобіль, вважає його великим Божим благословенням, завдяки якому він зміг познайомитися з такою хорошою людиною і встиг засвідчити про Бога. **У Господа немає нічого випадкового.**

Галина
Андрейчина

«ВИБАЧТЕ, що вкрав ваші гроші...»

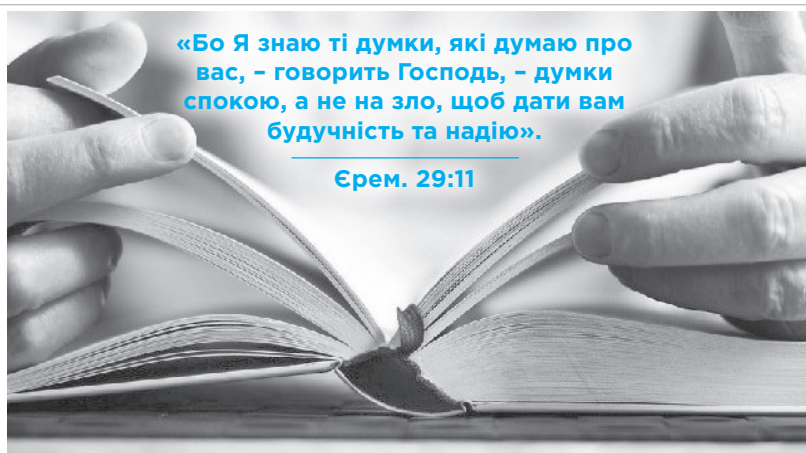
Одного разу ми з братами та сестрами із церкви вирішили поїхати в гори. Зібрали гроші на продукти і віддали їх одній активній сестрі для закупівлі. Вона пішла до супермаркету і взяла все необхідне за списком. Проте біля каси виявила, що зник гаманець. Жінка прийшла додому засмучена, занепокоєна і розбита. Вона не знала, що робити: зателефонувати нам і розповісти, що загубила гроші, чи ні? Сестра вирішила тільки молитися, благала Бога, просила про допомогу.

Раптом хтось постукав. Жінка підійшла до дверей і запитала: «Хто там?». Чоловік по той бік дверей запитав у відповідь: «Ви Бабкіна Надія Василівна?». «Так, це я», – промовила жінка. «Ви точно Бабкіна Надія Василівна?» – знову прозвучало запитання. «Так, що вам треба?» «Відчиніть, будь ласка, двері, мені потрібно віддати вам гаманець», – сказав чоловік. Здивована жінка відчинила двері, а чоловік запитав: «Хто ви? Я не розумію що відбувається?!» «Де ви знайшли мій гаманець?» – поцікавилася вона.

Чоловік розповів, що, відколи краде гаманці, з ним такого ще не було. «Щойно в мене з'явився цей гаманець, я сів у машину, їду і чую голос: "Віддай гаманець Бабкіній Надії Василівні". Я озирнувся, у машині був сам. Їду далі. Чую ще гучніший голос: "Віддай гаманець Бабкіній Надії Василівні. Адреса така..." Я злякався. Та коли почув це втретє, одразу поїхав до вашого дому. Вибачте, що вкрав ваші гроші». Чоловік швидко зачинив двері й утік...

Слава Богу за відповідь на молитву, що Він таким дивовижним чином повернув гроші й поїздка не була зіпсована.

**Підготувала
Єва Труш**

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію».

Єрем. 29:11

Не все пішло ЗА МОЇМ ПЛАНОМ

Коли польські військові відмовилися від МіГ-21 заради новіших літаків, у мене з'явилася можливість залишити свою роботу механіка і зайнятися чимось іншим. Я вибрав роботу авіадиспетчера і навчання на піврічних інтенсивних курсах. Закінчивши навчання, я повернувся на базу, щоб влаштуватися на нову посаду, але під час проходження медичного огляду окуліст сказав, що стан мого зору не відповідає вимогам для роботи авіадиспетчера.

Я був дуже розчарований, пригнічений і питав у Бога: «Чому?». Ця історія закінчилася тим, що я почав виконувати різну роботу на військовій базі. Завдяки частковій зайнятості у мене залишалося багато часу, і я почав годинами читати Біблію. З кожним днем зростало моє бажання пізнавати Бога.

Моя дружина Аннета приєдналася до мене, і ми разом читали Біблію вдома. Ми помітили, що деякі тексти не узгоджуються з тим, що ми вивчали в нашій церкві. Ми прочитали, що смерть – це сон і душі мертвих після смерті не потрапляють до раю чи пекла, що сьомий день – це субота і її треба дотримуватися.

В одну із субот ми з Аннетою вирішили відвідати Адвентистську церкву. Ми домовилися, що відразу ж підемо звідти, якщо почуємо хоч щось, що не узгоджується з Біблією. Відтоді ми залишилися в церкві.

Пастор дав нам біблійні уроки для вивчення. Хоч складно дотри-

муватися суботи під час служіння в армії, але проблем із цим у мене не виникло. Я легко мінявся робочими суботами з іншими солдатами. Деякі роки по тому з'явилася можливість обійняти посаду керівника мобільного радіолокаційного блоку. Я відверто поговорив з командиром про свою віру і необхідність дотримання суботи.

Командир був здивований. «Чому ти не сказав мені, що мінявся змінами зі своїми друзями? – запитав він. – Доки я головний, ти будеш вільний щосуботи».

Чутки про мою віру швидко поширилися, і солдати підходили до мене з духовними запитаннями. Однак вплив моєї віри став очевидним, коли я зібрався залишити службу через 29 років роботи.

Командир запросив мене до свого кабінету для особистої розмови. «Я почав читати Біблію, – сказав він. – І в мене є запитання до тебе».

Озираючись на прожиті роки, я розумію, чому Бог зачинив переді мною двері роботи авіадиспетчером. Якби я отримав її, у мене не знайшлося б часу для вивчення Біблії. Я б не зміг мінятися змінами, аби бути вільним у суботу. Я б не зміг ділитися своєю вірою з багатьма своїми товаришами по службі.

Не все пішло за моїм планом, але Божий план виявився найкращим.

**Славомир
Пачек**

«Уроки и привычки, усвоенные и сформированные в младенчестве и в раннем детстве, больше влияют на формирование характера и направленность жизни, чем все наставления и воспитание последующих лет. Родителям нужно помнить об этом... Вы произвели детей на свет, не спрашивая у них согласия, и тем самым в значительной мере взяли на себя ответственность за их будущее счастье и вечное благополучие» (Воспитание детей. С. 184, 185).

ФОРМАЛЬНІСТЬ чи ОБМАН?

Хоч і минуло вже понад 20 років, я добре пам'ятаю, як обманула, будучи християнкою. Я переводилася з одного університету до іншого, і мені потрібно було отримати бланк з переліком дисциплін, з яких я уже склала заліки й іспити.

Усе було чесно, ось тільки підписати цей документ мав декан факультету, а був липень місяць, і декан – у відпустці. У деканаті мене добре знали, тому секретар запропонувала все оформити і замість декана поставити його підпис.

Моя совість запротестувала: «Це ж нечесно!». Однак втрутився голос розуму: «Тобі дуже потрібен цей документ. Сьогодні потрібен! А без підпису декана він буде недейсний. Підпис – це ж просто формальність, декан його поставити чи хтось інший – яка різниця? Зараз літо, невідомо, коли декан з'явиться в університеті. І що поганого в тому, щоб поставити підпис замість нього?».

Я вагалася, але недовго. Промайнула думка помолитися, аби Бог вирішив ситуацію так, щоб мені не довелося обманювати. Однак я переконала себе, що молитва нічого не змінить, бо сьогодні декан точно не прийде й

іншого виходу в мене немає. Та й не хотілося в спеку ще раз їхати сюди через усе місто.

Секретар заспокоїла, що вона так часто робить, коли декана немає на місці, а потрібно терміново підписати якісь документи.

«Власне, – подумала я, – вона має рацію, є важливі справи, які не можуть чекати».

Я скопіювала підпис декана, забрала бланк і пішла до виходу. А мені назустріч ішов декан факультету. Побачивши мене, він радісно привітався і запитав, що привело мене сюди влітку. Від несподіванки й сорому мені відібрало мову. Згадала, як Святий Дух спонукав помолитися. Стало так прикро, що я цього не зробила. Якби я вийшла на вулицю, щоб помолитися, то біля корпусу зустрілася б із деканом, і це була б чудова можливість засвідчити йому про свою віру. Я давно хотіла розповісти йому про те, що повірила в Бога, запросити його на зібрання, та все боялася, хоч він дуже добре до мене ставився. Уже з другого курсу я працювала на телебаченні й час від часу приїжджала до нього брати інтерв'ю. Для свідчення про

Бога все чекала кращої нагоди. Було боляче, що я втратила цю можливість й натомість, червоніючи, щось бубніла у відповідь, примножуючи обман.

Коли декан недовзі помер, я знову подумки прокрутила ту ситуацію і ще раз боляче стиснулося серце. Я помолилася з надією, що та ситуація не була останньою можливістю засвідчити цій людині про Бога, але хто знає...

Я чітко зрозуміла: якщо Святий Дух підказує, Його треба слухатися. Бог краще знає, як нам допомогти, і завжди має план, щоб ми не вдавалися до обману.

**Вікторія
Ярош**

На пам'ять про незабутню ЗУСТРІЧ

Це сталося у м. Миколаїв, у Південній конференції, де ми із сім'єю звершували служіння. Ми жили при церкві у квартирі для служителів. Як завжди, увечері ми всією сім'єю помолитися й лягли спати. Однак о третій годині ночі почули, як наші вхідні двері хтось виламує із сильним шумом. Через декілька секунд до нашої спальні вбігли троє озброєних грабіжників у масках. Вони вимагали грошей. Та які могли бути гроші у служителя в 90-ті роки? Тоді тільки ввели гривню. Був тільки залишок від зарплати.

Грабіжники вигнали нас зі спальні на кухню. Вони забирали все, що

бачили у квартирі. Спочатку в нас з дружиною Тетяною був шок і стрес через те, що відбувається, але, трохи оговтавшись, ми схилилися на коліна при грабіжниках і почали молитися Богу вголос, щоб Він захистив нас і благословив грабіжників.

Потім я вирішив піти в спальню. Один із грабіжників мене не пускав. «Спокійно, хлопці, робіть свою справу. Я просто хочу зробити вам подарунок», – пояснив я. У мене в спальні лежали Біблії, приготовані для євангельського служіння. Я взяв три Біблії, кожну з них підписав: «На пам'ять про незабутню зустріч!», – і поставив дату.

Коли я подарував цим грабіжникам Біблії, хлопці зніяковіли. Вони не очікували такого. Це змінило атмосферу у квартирі, грабіжники стали менш агресивними. Я зміг їм сказати: «Хлопці, відеопроєктор і відеомагнітофон не мої, а церковні. Мої речі можете брати. Та не думаю, що ви хочете вступати в протистояння з Богом». Дивно, але вони витягли

із сумки проєктор, відеомагнітофон і поклали на ліжко.

Потім усі вкрадені речі вони помістили в мій автомобіль, змусивши мене віддати їм ключі від нього. Раптом один із грабіжників повернувся і сказав: «Знаєш, щоб ми не кидали твій автомобіль за містом, відвези нас сам». Я погодився. Вони обрізали телефон, тоді ще був кабельний, щоб Тетяна не могла зателефонувати до міліції та сусідів. Я відвіз їх, куди попросили.

Моя дружина, коли я поїхав, молилася про моє повернення. Я бачив, як Бог заступився за мене і мою сім'ю, захистив, дав мудрості, як поводитися з грабіжниками. Господь так розпорядився, що через декілька днів усе, що у нас вкрали, повернули, за винятком того, що встигли продати.

Я побачив, як Бог впливає на грабіжників. Наші молитви після цього випадку змінилися. Господь не завжди позбавляє нас неприємностей, біди, однак Він дає нам сили долати випробування і проходить їх разом з нами. Слава Йому за пережитий досвід.

**Анатолій
Беркас**

Солодка і гірка вода з одного джерела?!

Ще сталося на початку лютого. Мені зателефонували президент школи разом із завучем й запропонували заспівати пісню на одному важливому заході, який організовувало Міністерство освіти, і представити нашу школу. Я, не вагаючись й не знаючи ще саму пісню, погодилася. Адже не хотілося втратити шанс заспівати на великій сцені. Зазначу, що навчаюся у восьмому класі.

Після телефонної розмови мені надіслали пісню, яку мала виконувати. Прослухавши її, я засумнівалася і запитала себе: «Чи справді ця пісня варта того, щоб я, християнка, її виконувала?». Я спробувала прогнати ці думки, адже вже погодилася виступати. Та й бажання співати було величезним...

За вечерею я розповіла батькам про цю ситуацію. Слова тата зачепили мене: «Як ти можеш співати на заході цю беззмістовну і певною мірою вульгарну пісню, а потім після цього на службінні в церкві співати пісню, що прославляє Бога? Чи

може з одного джерела текти солодка і гірка вода? Проте це твоє рішення...».

Наступного дня мене разом з президентом школи викликали до завуча для обговорення деталей заходу, репетицій та інших питань. Мені було дуже страшно повідомляти про моє рішення, адже я розуміла, що зараз людям, які роз-

раховують на мене, я повинна сказати, що відмовляюся виконувати цю пісню. Помолившись в думках, я з Божою допомогою змогла сказати тверде «Ні!».

Я очікувала, що мене почнуть засуджувати, переконувати, але після секундної паузи їхня відповідь мене шокувала. Їм, як виявилось, теж не сподобалася ця пісня, і замість засудження вони, навпаки, почали поважати мене як особистість, яка дотримується в житті певних принципів. А я анітрохи не жалкувала, що прийняла таке рішення.

Завжди потрібно бути на боці Бога і Його принципів, а Він влаштує все якнайкраще. Ніколи не потрібно приймати поспішних рішень. А якщо й приймати, то на колінах перед Богом, шукаючи Його поради та керівництва. І, звичайно ж, радитися зі своїми побожливими батьками!

Дана Велечук

Хочу поділитися опытом, как Господь руководит нашей жизнью, как посредством Своего Закона направляет нас по лучшему пути, предназначенному Им для нас.

С раннего возраста я росла в адвентистской семье. В шесть лет мама отдала меня в музыкальную школу, где я занималась вокалом и фортепиано. В церкви я аккомпанировала, пела в хоре и соло – это было мое служение. С девятого класса я пошла учиться в физико-математический лицей, где профилирующими предметами были математика, физика, информатика. Мой папа и старший брат работали в сфере IT-технологий, и я тоже собиралась следовать в этом направлении. Я всегда думала, что музыка у меня для служения, а работа будет связана с программированием.

И вот пришло время вступительных экзаменов. Все экзамены на стационарное обучение на выбранную мной специальность были в субботу. Я расстроилась, потому что шла к этому три года и планировала свою жизнь. Просматривая другие экзамены, я увидела, что есть экзамены на заочное отделение на ту же специальность. Конечно, это не то, что я хотела, потому что стационарное обучение было в приоритете, но я смирилась.

В эти решающие для меня дни произошло еще кое-что – мама встретила учительницу по вокалу, которая сообщила о вступительных экзаменах в музыкальное училище. И я подумала, что обучение в университете и компьютерная специальность у меня будут для работы, а музыкальное училище и дирижерское образование – для служения Богу!

Бог выбрал для меня лучшую ПРОФЕССИЮ

Время шло, я училась, окончила музыкальное училище и поняла, что музыка – это то, чем я хочу заниматься в жизни, поэтому пошла дальше учиться в консерваторию. Таким чудесным образом Господь меня профориентировал Своей любящей рукой. Сейчас я по этой специальности работаю и безмерно счастлива.

Еще один опыт произошел, когда я уже училась в музыкальной академии. Я снимала квартиру в обычном одесском дворике на первом этаже с хозяйкой. Было очень удобно, в моей комнате стояло пианино, которое мне тоже послал Господь через братьев из церкви.

Когда я была на хоровом фестивале за границей, мне сообщили, что хозяйка умерла и после приезда я должна срочно покинуть квартиру. В дороге я думала, где искать жилье и что делать с инструментом. Перевозка инструмента всегда очень сложное дело, и не каждая хозяйка соглас-

на на лишний шум в доме. Я была расстроена, ведь квартира находилась в пяти минутах от моего учебного заведения. Мне казалось, что в короткий срок альтернативный вариант найти невозможно.

Чтобы помочь с переездом, приехал мой папа. Мы запаковывали вещи и думали, где искать квартиру. Вынося мусор, папа вышел во двор и встретил там соседку. Они немного разговорились, и женщина предложила снять квартиру у нее, тоже на первом этаже, и разрешила поставить инструмент. Для нас это было чудо! Так быстро и так легко Господь все решил.

Я видела Божественный покров и помощь на протяжении всех лет обучения, вижу Его и сейчас. Продолжаю идти предназначенной дорогой. Богу можно доверять, потому что Он выбирает лучшее для нас, даже то, чего мы не представляли! «*Предай Господу дела твои, и предприятия твои совершатся*» (Притч. 16:3).

Мы часто сталкиваемся с проблемами, иногда – с безвыходными ситуациями, как нам кажется. Каждый раз обращайтесь свой мысленный взор к Богу, и душа наполнится необыкновенным миром. Мы знаем, что есть принципы, по которым Господь управляет миром и каждой судьбой. Давид называл эти принципы Законом Божиим (Пс. 118:55).

Невозможно проиграть в духовной войне, если ты готов следовать за Ним и Его Божественным повелениям!

Оксана Кочулова

Чого бояться слони?

Неодноразово чула про те, що слони бояться мишей. Проте це міф, адже не тільки не бояться, але й цікавляться ними, нюхають своїм хоботом і розглядають їх.

Коли прочитала про це, то задумалася: а хто ж розпустив ту чутку про страх слонів? Однак уже в наступному абзаці йшлося про те, що, незважаючи на свій розмір, слони все-таки відчувають страх. Вони бояться створіння ще меншого за мишу, – бджолу. Варто слонам почути характерне дзижчання, як вони втікають. Річ у тому, що, якщо бджола вкусить слона в хобот, це завдає йому нестерпного болю.

Ізраїльтяни багато років мандрували пустелею. Вони хотіли дійти до землі, обіцяної їм Богом. Біля Кадеш-Барнеа Мойсей сказав народу, що настав час увійти в місто. Однак усі злякалися, почувши від десяти розвідників, що жителі тієї землі сильні та страшні, а зростом значно вищі за них.

Ісус Навин і Калев, побачивши страх народу, сказали ізраїльтянам, що не треба боятися людей тієї землі, адже з ними Господь, і Він буде йти попереду них і воювати за них.

Ми, люди, часто боїмося – і маленького, і великого. Та неважливо, якого розміру людина, тварина або річ, що викликає у тебе страх. **Бог іде попереду тебе, і Він впорається з чим завгодно. Господь поруч, щоб допомагати тобі. Він ласкаво дивиться тобі у вічі і каже, щоб ти не боявся, тому що зробить усе для твого захисту. Бог більший за будь-який страх, довіряйся Йому!** Він запевняє: *«Не лякайтесь і не бійтесь їх! Господь, Бог ваш, що йде попереду вами, Він сам воюватиме за вас»* (П. Зак. 1:29, 30).

Не порівнюйте своє життя з іншими. Нема порівняння між сонцем і місяцем, вони сяють, коли настав їхній час.

Цените людей от Бога

Цените тех, с кем маска ни к чему,
Кому открыться можно нараспашку,
Кто говорит: «Всегда тебя приму», –
И принимает сердцем, не внятяжку.

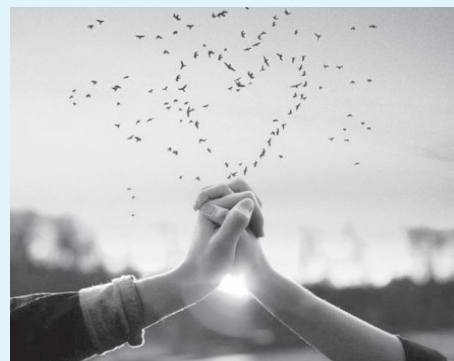
Цените тех, чьи руки теплотой
Согреют вас, когда на сердце вьюга,
Кто дорог вам душевной красотой,
Кто смотрит на проблемы без испуга.

Цените тех, кто вас не проклинал,
Когда в беде другие осуждали,
Кто тихо руку помощи подал,
Пока другие громко обещали.

Цените тех, кто вам на боль в ответ
Достоин промолчал, не злобным взглядом,
И тех, в ком никогда притворства нет.
Забудьте тех, кого ценить не надо.

Мы все бываем в чем-то не правы,
У всех были и радость, и тревога.
Пусть ценят вас, как цените и вы
Людей, что в вашу жизнь пришли от Бога.

Ирина Самарина

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.